

— Løfter, der gik ud paa, at Ministeren vilde give Kasserne Anvisning paa „at give og skrive Medicin paa en Maade, hvorved der kan indvindes væsentlige Besparelser“, en Anvisning, der skulde være en Erstatning til Kasserne for Nedsikring af det Kasserne hidtil ydede Statstilskud paa $\frac{1}{4}$ af de samlede aarlige Medicinudgifter.

Mindretallet har intet hørt til denne Sags Løsning i Udvalget, som kun derom har faaet en skriftlig Meddelelse fra Ministeren om, at Medicin med forskellig Benævnelse eller Medicin fra forskellige Fabriker kan have — og som Regel har — forskellige Priser, noget, som man ikke var uvidende om, da Ministeren søgte at delagtiggøre Udvalget i sin Viden.

Ministeren har end ikke forsøgt at yde Sygekasserne en Haandsrækning ved ad Lovgivningens Vej at søge gennemført visse rimelige prisregulerende Foranstaltninger for vort Lands Apotekervæsen eller ordnede Forhold i vor Medicinallovgivning.

Venstres Paastand om, at det her stillede Forslag, der gaar ud paa, at alt Tilskud til Kassernes Medicinudgifter helt skal bortfalde, ikke betyder nogen reel Nedsættelse, naar henses til Parikronen sammenholdt med Kronekursen i 1921, er aldeles uforstaaelig, thi saa maa jo Statstilskuddet, som Kasserne fik i 1921, have været fuldstændig værdiløst. Saafremt der skal være nogen Mening i Paastanden om, at Regeringen vil respektere Parikronen, saa kan man dog ikke tage hele Beløbet bort, men højst Differencen mellem Kronens Værdi i 1921 og dens Værdi nu.

Med Hensyn til Sundhedsministerens Paastand om, at Lægeudgifterne „blot“ skal nedsættes med 10 pCt., for at Kasserne kan faa fuld Erstatning for Tabet ved Statstilskuddets Nedsættelse, da er der ikke i Udvalget fremkommet en eneste Oplysning om, at noget saadant er opnaeligt, lige saa lidt som Ministeren — Mindretallet bekendt — har forsøgt ved en Forhandling med Lægeorganisationerne at faa Bund under sin Paastand.

Derimod har Ministeren ved sit Ændringsforslag Nr. 18 vedrørende Lovens § 19,

1ste Stykke, der gaar ud paa at ophæve den hævdundne Regel, at Kasserne dog skal have ubetinget Pligt til at yde Medlemmerne fri Lægehjælp, opnaaet at kaste nyt Konfliktstof ind mellem Lægerne og Sygekasserne.

Med Undtagelse af Ministerens Ændringsforslag Nr. 6 vedrørende Lovens § 13 om et ekstraordinært Statstilskud paa indtil 100 000 Kr. aarligt til nødstedte Kasser og Ændringsforslag Nr. 3 vedrørende Lovens § 6, 1ste Stykke, om forældreløse Børns Adgang til at blive selvstændige, nydende Medlemmer af en Sygekasse, hvilke to Ændringsforslag Mindretallet kan tiltræde, maa Ministerens øvrige Ændringsforslag: Nr. 4 vedrørende Lovens § 6, 2det Stykke, samt Ændringsforslagene Nr. 5, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 18, 20, 23 og 25 alle siges at være saa væsentlige Forringelser af den nu gældende Sygekasselov, at Mindretallet ikke kan tiltræde Ændringerne.

Det kan ikke være Opgaven at faa kastet i Tusindvis af Lønarbejdere ud af Sygekasserne. De danske Sygekasser har ned gennem Tiderne vist sig saa værdifulde og samfundsnyttige, at de burde yderligere styrkes fra Lovgivningsmagtens Side, saaledes at det blev muligt — ogsaa at faa de i økonomisk Henseende aller daarligst stillede med i Kasserne, og vi ved, at vor Opfattelse deles af alle i praktisk Socialvirksomhed kyndige Mænd.

Et *trødie Mindretal* (Carlsen-Skiødt, Johannes Løu og C. J. F. Sven) kan tiltræde de i Lovforslagets § 1 foreslaede Reduktioner af Statstilskuddene til Sygekasserne. Hvad Lovforslagets § 2 angaar, bemærkes, at Mindretallet indtager det principielle Standpunkt, at der bør gives Adgang for hele Befolkningen til at kunne optages i de statsanerkendte Sygekasser med et Kontingent, der staar i Forhold til Indtægten, og hvor Statstilskuddet er begrænset til de ubemidlede Medlemmer. For at fremme dette er Mindretallet Medforslagsstillere til Ændringsforslag Nr. 1, 7, 13, 17, 22 og 26. Men uafhængigt af dette principielle Ønske maa Mindretallet